

Pentru înflorirea patriei și bunăstarea poporului, pentru pace și socialism

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2409

4 PAGINI — 20 BANI

Duminică 3 februarie 1957

Trăiască victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare

Desen de OCTAV ILIESCU

AZI CU TOȚII LA VOT!

A stăzi vor vota, întâia oară în viața lor și tinerii cărora primul: alegeri libere din țara noastră, a cel neuitat noiembrie 1946, nu putea să le lase decât amintiri vagi. Bătălia de atunci se desfășura, pentru forțele progresiste ale țării, conduse de comunisti, sub o lozină splendidă: „Votați soarele!”. Camioane oboseite, care parcurseră drumurile războiului, purtau grupuri de tineri pe cît de entuziaști pe atît de hotărâți. Se cînta:

„Sîntem tînăra gardă,
Și-ai viitorului copii!”

Era un cîntec de dragoste și ură, născut în tăcările războiului din Spania, cîntec de uteciști în Inchisori, învățat uluitor de repede în întreaga Romînie de tineri muncitori, țărani și studenți în primele zile de după eliberare.

Luați seama, luați seama! Burgezi trăiți din furtișag și prăzi...

Guoalele politice deghizate în partide „istorice” duceau pe atunci destul de violent. De la bibliile electorale adresate „țărășoarei”, pînă la cufile și pistoalele legionare înfipte pe la spate, ei încercau să folosească toată gama „argumentelor” democrației lor oficiale și pătate de sînge.

Lungi coloane de tineri demonstrau sub steagul roșu:

„Vine tînăra gardă,
Vine tineretul...”

Pe zidurile caselor, pe gardurile curților, miini de muncitori și țărani scriau cu litere enorme și înduioșătoare de strîmbe „Votați soarele!”

A fost o bătălie electorală în care poporul victorios a aruncat definitiv în țărînă ploșnițele capitaliste ale brătînilor și avocații cu ițari de ocazie ai țărăniștilor. Din urne, la deschiderea lor, a ieșit soarele milioane de sori a milioane de buletine, parața fiecărui om al muncii pe planurile de viitor întocmite de comunisti.

Anii au trecut, și iată azi chemați la urne și o generație care nu poate avea decât amintiri vagi despre acel noiembrie alît de apropiat totuși, iată-ne chemați la alegeri pe care, acum, cu simțul sîu precis al cuvîntului, poporul le numește sărbătoare. Către sărbătoarea de azi, tineretul și-a croit drumul tînd stîlca la Bumbușel. Lzeveni, zidind furnalul 6 la Hunedoara, dînd șarje rapide la Reșița, muncind și învățînd cu entuziasmul tinerii gărzi.

Bilanțul pe care la aceste alegeri poporul îl face realizărilor sale e impresionant. Planurile de viitor întocmite odinioară de comunisti trăiesc, sînt o realitate copleșitoare. Ele ard în sutele de mil de becuri aprinse în bezna periferiilor și satelor romînești; ele se fac auzite în zumzetul puternic al zecilor de mil de mașini moderne din Industria socialistă; ele sînt ziua și noaptea redeseinate în tuș viguros pe imensele spații ale cerului împede, cu lumii noilor uzini; ele sînt redeseinate,

cu verde crud, pe ogoarele fără margini ale raioanelor în întregime cooperativizate, pe ogoarele colectivelor și întovărășirilor țării. Planurile de odinioară trăiesc în oamenii de azi ai țării noastre. Dintra foștii robi ai industriei capitaliste s-au ridicat eroii ai muncii, dintre foștii clăcași ai moșilor ciocnești s-au crescut azi maeștri ai recoltelor de aur. Savanți și poeți, inovatori și muzicîeni au crescut din rîndurile celor lipsiți odinioară de orice drept.

Cei cărora altădată li s-ar fi dat gloanțe în loc de pîine, sînt chemați azi la viață demnă, la muncă liberă, la cultură.

S-au deslășurat, în legătură cu alegerile de azi, vaste dezbateri populare. Zeci de mil de oameni ai muncii și-au spus cuvîntul despre treburile țării, despre ce merge bine și ce merge încă greu. Democrațismul larg al orînduirii cucerite de poporul nostru s-a ogîndit viu în aceste discuții.

Încercî o puternică mîndrie patriotică studînd listele de candidați ai Frontului Democrației Populare, propuși în adunările oamenilor muncii. Poetul Tudor Argezei lîngă mecanicul erou Ștefan Lungu; savantul Parhon lîngă tînărul strungar Moldoveanu; de la conducătorii partidului la gospodina dintr-un sat de lîngă Cotnari, nu există domeniu al vieții noastre care să nu fie reprezentat, în lista candidaților, de cei mai iluștri exponenți ai săi.

Iată de ce ne face o enormă plăcere să repetăm că istoria alegerilor libere din țara noastră a început cu victoria la urne a soarelui.

În ziua acestei sărbători în care facem bilanțul realizărilor și votăm victoriile viitoare, nu putem să nu ne ocupăm și de murdara propagandă imperialistă, care nu mai poate de grija alegătorului romîn. Ei ne vorbesc de „demnitate umană”, din țara în care negrii sînt lînsați; ei ne vorbesc de pace, din țara care a aruncat bomba atomică la Hiroșima; ei ne vorbesc de cultură din țara în care Twain e socotit „subversiv”. Cei cîțiva „istorici”, opoșiți pe lîngă bidul unchiului din America, fac un tapaj grozav de dorul moșilor, fabricilor, și altor chestii „democratice”; obligați să-și cîștige „în sudoarea frunții” dolarii, domniile lor stau cu botu-n microfon și urlă paranoic, pe lungimi de undă yankee, împotriva dreptului nostru de a ne alege deputații și viitorul. Ți-l scribă de propaganda zdrenjelor fără patrie. Azi, noi, tinerii Republicii Populare Romîne, ne simțim datori să le amintim, lor și unchilor, lor,

cuvîntul cîntecului pe care l-au mai auzit ei, odată și bine:

Luați seama, luați seama! Burgezi trăiți din furtișag și prăzi...

Ni-i dragă pacea ca lumina ochilor noștri. Nu vrem ca nori de cenușă radioactivă să întunece, nici pentru o clipă măcar soarele vieții noastre noi. Apărarea fermă a păcii, iată unul din punctele esențiale ale mandatului pe care-l încredințăm azi deputaților noștri. Dar să țînă minte domnil care plătesc fel de fel de „voci” și amenință cu pistolul: socialism înseamnă pentru noi toate certitudinile, toate nădejzile și toată frumusețea tineretului nostru. Pe înălțimile tulburătoare ale schelelor noastre sîntem nu numai constructori, ci și sentineli!

Azi, lăsam din mină mlaștrile, pîkhamerele, manetele, cărțile. Cu toții la vot! Azi îmbrăcăm hainele noastre de sărbătoare. Cu toții la vot! În numele muncii noastre, a speranțelor noastre, în numele păcii și viitorului, mergem să votăm, stăpîni în țara noastră, noi planuri de viitor, întocmite sub conducerea comunistilor. Credem în muncă și în lăcăr, în poporul nostru și în partid. Votul nostru va fi expresie entuziastă a acestei credințe fierbinți:

„Sîntem tînăra gardă
Și-ai viitorului copii...”

Nol, copiii viitorului, tineretul Republicii Populare, sîntem mîndri să votăm azi pe cei mai buni filii poporului nostru, candidații Frontului Democrației Populare. Avem nevoie de soare de bucurie, de pace. Cu toții la vot!

„Scînteia tineretului”

Dragi tineri ai patriei noastre

Dragi tineri ai Patriei noastre,
Vor care reprezentanți
mei, să vă reprezint
în fața voastră, dar a fost
cauș de vreme deplină de
dragoste, și mergem astăzi
a țării și fața voastră
pentru a fi votul voștrii
mîndrie, tînărul nostru
în poporul, a țării
cuvîntul și reprezentanții
a țării, a țării
jucător
-
Cu care au reprezentat
țării noastre tînărul
pe care reprezentanții
poporului în fața voastră
cuvîntul meu, tînărul
și mergem astăzi alături
de voi, eu reprezentant
-
București, 3 februarie 1957
C. I. Parhon

Voi care reprezentați noul, nădejdea poporului nostru care a fost atîta amar de vreme lipsit de drepturi; să mergem astăzi cu toții în fața urnelor pentru a da votul încrederii noastre Frontului Democrației Populare, chezășia construirii socialismului, a păcii, a unui viitor fericit. Eu care am trăit restricția vremurilor trecute și am mers pentru cucerirea unei vieți noi, voi merge astăzi alături de voi, cu dragoste și bucurie, să alegem liberi pe cei mai vrednici reprezentanți ai poporului nostru în Marea Adunare Națională.

C. I. Parhon
3 februarie 1957

ȘTEFAN IUREȘ

(Continuare în pag. 4-a)

CASA CEA NOUĂ

Cu vreo 10 zile înainte de 3 februarie am cucerit cîteva din raioanele regiunii Baia Mare. Expresia „colț de țară” se potrivește aici de minune. Din comuna Cămărzana, la capătul de nord al mult vestitului țării a Oașului pricream înălțimile împădurite pe care străjuie bornala de frontieră. Pe ulițele răsfirate ale Cămărzanei forfoteau oșenii; și ochiul cel mai neexersat ar fi sesizat unitatea mișcării lor: pe spîțele inozibile ale unei roți cit perimetrul comunei oamnei veneau la înfrînta cu candidatul Frontului Democrației Populare. Veneau să-și asculte cuvîntul, să zărească prin ochii lui cele trei dimensiuni ale timpului și să la compare cu amintirile lor din trecut, cu cunoașterea lor a clipelor de față, cu presimțirile lor asupra zilei de mine.

Candidatul care stătea în fața băncilor de școală unde se înghesușeră oameni de toate vîrstele, se numea Ioan Zîmbrou. Numai un deal desparte Că-

mărzana de Turzii, satul în care trăiește omul cărui oșenii îi dau votul. Încolo, nu-l desparte nimic de alegătorii săi, absolut nimic, nici numele evocator al unei cîștăți fabuloase, nici palmele asprite de uneltele cîmpului, nici faptul că e tatăl a șapte copii, nici părul sur, nici vorba apăsută, nici cloarecii albi. Era, din creștet pînă-n tălpi, un țărăn al locurilor acestora și oamenii știau acela. Sola era plină pînă la refuz și cînd s-a văzut că ea lua cuvîntul candidatului, toți și-au fîmțit răsuflarea: „vorbesc unul de-al nostru!”

În acea zi, poate la aceeași oră, în întreaga țară aveau loc înfrînti asemănătoare. Un fior unitar de emuție și concentrare cuprîndea pe alegători și pe cei care, astăzi sînt aleși lor.

Există un singur curent care să denumască fiorul acesta: încredere. Încredere în faptele care susțin fiecare cuvînt rostit de candidații Frontului Democrației Populare. Încredere în forțele care voi duce mai departe și mai sus realizările noastre. Încredere în pămîntul nostru și în toți cei care îl sporesc fertilitatea. Încredere în cerul albastru și în toți cei care știu să-și apere seninul.

Si-rutînd fața aspră, cu profiți bărbătești, a lui Ioan Zîmbrou, oșenii din Cămărzana, de pîină, încercară nu numai bucuria, că nu în față ne unul de-al lor, legat cu trun și sulț de obște, dar bucuriile și necazurile ei, și aceasta era mult, dar nu reprezenta totul. Sentimentul era întregit de certitudinea că este vorba de unul dintre

cel mai buni oameni născuți pe aceste locuri aspre. Trebuia să trăiești în raionul Oaș ca să înțelegi ce ecou are cifra de 1.700 kg. grâu la hectar — cit scoate Zîmbrou, țărăn milcoș, de pe pămîntul său. În alte locuri ale țării, cu sîl mai durnic cifra este desigur mai mare; important este, însă, că și aici, ca pretutindeni, frunțașii recoltelor bogate sînt oameni de mare prestigiu. Recoltă bogată: aceasta înseamnă aplicarea acestor indicații. Recoltă bogată: aceasta înseamnă activitățile țărîmului agrotehnic. Nu mila cerului, ci luptă constantă pentru productivitate. Oamenii ca Ioan Zîmbrou vor intra mulți în sfatul cel mare al țării. Iată

unul din izvoarele de loc tactice, ale încrederii

Candidatul oșenilor vorbea cu pătrundere, sobru, uneori cu o întorsătură de frază mai colorată, dar cu totul firească. L-am ascultat măturînd stetea de învîștură a copilăriei sale; sușul său spre lumina cărții a biruiți doar primele trepte — cîteva clase de liceu. Mai departe n-a mai putut merge. S-a potînit în fața taxelor și cerințelor de tot felul, toate piedici extrascolare, în fond. Încet, în fața ochilor noștri s-a închegat silueta adolescentului care, acum vreo 28 de ani, pe drumurile noroioase ale Negreștilor, se întorea acasă, cu vîsurile iremediabil sfîrșimate. În replică, i-am văzut pe filii muncitorilor și țărîmului populînd cu frează de stup amfi-

teatrele facultăților de astăzi. Cele două tablouri nu se pot suprapune: intră ele să asle o recoltă.

Vîntușă a fost toată țara aceasta, în întregime, în timpul trecutului fără întoarcere și al alegerilor de pomină de altădată. Dar erau locuri de maxim întineric, de maxim înapoiere și sărăcie. Astăzi pulsează pretutindeni începutul adevărat al vieții. Ori de cite ori aud aceste cuvinte: Salva-Vîșeu, hîmărenii trezur emoționali, pentru că în liniuța de unire dintre aceste două nume proprii ei căd cum a crescut aceea, înaintînd metru cu metru, lîna ferată pe care au fîrțit-o brigadierii și au trecut-o în nemurire cîntecule. Au pus acolo ceea din sufletul lor.

Dar numai acolo? Toate drumurile noi, toate întreprinderile, toate școlile, spitalele, casele de naștere, toate cămi-

DACĂ SERDICI AR TRĂI...

Pagini contemporane

Adevărata moarte a lui Serdici nu începe aici... — a spus soldatul.

Dacă, printr-o minune, ai mai fi trăit atunci Serdici, i-ai fi dat fără îndoială dreptate soldatului. Căci toate câte sînt scrise în pagina alăturată — numai o singură pagină din mîile cuprinse în cartea nesfîrșită a suferințelor din trecut ale poporului — îți erau cunoscute; le-ai trăit, le-ai suferit, te-au dus chiar la tragicul sfîrșit al scurtei tale vieți.

Dacă, printr-o minune, ai trăi azi, Serdici, ai privi la pagina aceasta — numai una din mîile cuprinse în povestea traiului nou al poporului — și ți-ai spune că merita să apuci zilele de acum, fie și numai pentru a vedea toate acestea, pentru a-ți lumina ochii cu ele, a te înveseli la gîndul că frații și surorii de ale tale se bucură de asemenea roade ale unei astfel de vieți.

Dacă ai trăi azi, Serdici Antonie, cîți ani ai avea? Aproape cincizeci. Mai mult de o jumătate de viață de om, destul pentru a înțelege multe lucruri, a despărți binele de rău, a-ți da seama că vremuri ca aceea cînd erai tu tînr s-au dus pentru totdeauna. Și m-ai întreba Serdici: Pe vremea mea, moartea a sute și mii și sute de mii de tineri muncitori și țărani începea nu unde sfîrșește viața, ci odată cu viața însăși. Pe vremea voastră cum e?

Și ți-aș răspunde: — Acum, pe vremea noastră, moartea a pierdut foarte multe din puterile ei. În zilele noastre, odată cu viața, începe viața adevărată, începe un drum care merită să fie străbătut. Ia pagina aceasta în mînă și privește aceste imagini — adevărat album cu instantanee din viața de azi a tineretului. Acestea sînt fapte nu vorbe goale. Iată mama (fotografia 1) — care nu știe decît din auzite ce înseamnă groaznică naștere pe cîmp, de pe vremuri — priveghind cu ochii ei drăgăstoși copilul care a văzut lumina zilei într-o maternitate. Și e numai una din milioanele de mame de azi.

Dac-ai mai trăi m-ai întreba: — Unde sînt cetele galbene de copii flămîzi, rîșoi, zdrănjuroși de pe timpul meu?

Ți-aș răspunde: — Acum sînt alte timpuri, Serdici! Tu nu ai știut ce înseamnă să ai primele amintiri din zilele vesele de cîmin, amintiri de bucurie, jocuri, învîțături pline de gingășie, dătătoare de forță pentru o viață întreagă, dar acești copii știu. Ei (fotografia 2) își făuresc acum asemenea amintiri pe care le vor povesti copiilor lor.

Dacă ai mai trăi mi-ai spune: — Aveam o casă cu un acoperămint ca o căciulă spartă, un geam ca un ochi orb, o ușă ca o gură pustie. Erau multe asemenea case atunci...

Ți-aș răspunde Serdici: — Privește tinerii ucenici de zidar lucrînd alături de meșterii lor la ridicarea caselor timpurilor de azi noi, frumoase, luminoase, în care ți-e mai mare dragul să trăiești (fotografia 3). Asemenea orașele de blocuri muncitorești se întind tot mai mult, îngropînd la temelii lor spectrul mizeriei ochilor periferii.

Dac-ai mai trăi m-ai întreba: — Satele noastre numărau pe vremea mea 40.845 de bordeie și 663.800 locuințe cu o singură încăpere...

Înainte de a termina de pus întrebarea care-ți arde buzele, ți-aș răspunde: — Și la sate s-a schimbat acum viața, Serdici. La sate a pătruns o lumină nouă, țărani trăiesc mai bine, dărmă bordeiele și cocioabele și-și durează case în care se poate trăi omenește. La sate a pătruns tehnica nouă pe care tu nici nu îndrăzneai s-o visezi. Parcă nici nu-ți vine a crede văzînd (fotografia 4) tractoarele care primînd prin radio

ordinul de lucru, sînt gata să plece la arat pe pămînturile roditoare ale gospodăriei colective.

Dacă ai fi trăit pînă acum, m-ai fi întrebat: — Voi știți ce e aceea mortalitate infantilă? Mai sînt copii flămîzi în școli?

Iată ce ți-aș spune: — Noi ne vom aminti întotdeauna de mortalitatea infantilă și de joamea copiilor de pe atunci, pentru a nu uita niciodată viața din timpul burghezilor și moșierilor și s-o urim cum se cuvine, preîntînd-o pe cea de azi. Dar Serdici, copiii pe care-i vezi aici — copiii de azi — arată ei ca niște copii flămîzi? Vezi bine că nu. Ei au depășit de mult grija joamei. Ei învîț la școală (fotografia 5) în liniște slovele, învăț cum să trăiască demn, cum să-și iubesc patria.

Dac-ai trăi, de bună seamă că m-ai întreba: — E oare și acum tot așa un noroc să găsești de lucru cînd ești tînr, cum era pe vremea mea?

Ți-aș răspunde: — E noroc să trăiești zilele de azi, împreună cu generațiile de azi care își făuresc pentru ele însele un viitor minunat, e norocul oricărui tînr de azi că muncește pentru fericirea lui și a poporului său. Orice tînr nu trebuie decît să dorească a munci, că de muncit are unde, în mari ateliere bine utilitate (fotografia 6) elevii școlilor profesionale învață cu sîrg o meserie care-i va așeza cu cîinste în rîndul constructorilor socialismului din patria noastră. Pe ogoarele eliberate de domnia moșierilor tineri țărani string recolte bogate (fotografia 7).

Dacă apucai zilele noastre, poate că mă mai întrebi: — Unde sînt conducătorii de cercetași care trebuiau să se poarte în fața cercetașilor lor ca niște oameni care dresază cai?

— Liniștește-te, dragă Serdici, ți-aș spune, s-au dus acolo unde au dispărut și celelalte hidoșenii ale lumii vechi. Noi nu educăm tineretul nostru în spiritul huliganismului, nu dresăm cai sau țiare sălbătice, ci creăm un tînr nou, urmaș demn și schimb de nădejde al generației de luptători virtnici. Noi nu învățăm tineretul nostru să distrugă viața ci s-o clădească, așa cum clădesc brigadierii muncii voluntare (fotografia 8) pe marile șantiere, minerele cetăți ale industriei noastre socialiste.

Dac-ai trăi, poate că ți-ai aduce aminte de oamenii care semănau pentru primirea simbriei punînd degetul miuit în cerneală pe hîrtie.

Eu ți-aș spune însă că la noi nu mai poți să vezi asemenea scenă deoarece la noi cuvîntul analfabet nu mai poate fi folosit decît alături de un verb la timpul trecut. Dreptul de a înova, garantat de constituție, este tradus peste tot și neconținut în viața la noi. Ți-am arătat doar copiii din cîmine, grădinițe, școli. Iată unul din cîminele în care locuiesc (fotografia 9) acum studenții — fii de muncitori, țărani și intelectuali legați de popor, iată-i pe aceștia învîțînd în bibliotecă (fotografia 10).

Dac-ai trăi, mi-a spune: — Pe timpul meu soldații erau socotiți ca vite, nu ca oameni.

Iar eu ți-aș răspunde: — Așa a fost, Serdici. Acum e altfel. Soldații armatei noastre populare sînt niște adevărați oameni și sînt tratați ca oameni fiindcă ei reprezintă pavăza de oțel a cuceririlor poporului muncitor. Pe uscat, pe mare, (fotografia 11), în aer, ei nu au alt gînd mai scump decît acela de a-și servi cu credință patria.

Si-acum ai pune o întrebare care ar suna cam așa:

— Dar unde merg acum averile acestui țări, unde pot să meargă? Dă-mi voie să-ți răspund, Serdici: — Nu-ți răspund pentru întîiași

dată la această întrebare. Tot ce ți-am arătat pînă acum te lămurește în cea mai mare parte. Și privește mai departe, bucură-ți ochii, Serdici: Milioane de lei merg pentru dezvoltarea industriei, agriculturii și științei, temelia pe care se zidește bunăstarea poporului. Pe vremea ta nu prea știau, Serdici, oamenii simpli, despre energia atomică, dar mi-te despre folosirea ei în scopuri pașnice, în scopul ridicării și înfrumusețării vieții. Dar acum se știe. Aceștia sînt tinerii savanți care cercetează tainele atomului și smulg, cu ajutorul minunatelor instalații (fotografia 12) primite din Uniunea Sovietică, uriașii lor forjă spre a o pune în slujba fericirii omului. Privește mai departe o doadă a condițiilor tot mai bune de ridicare a nivelului cultural al poporului, una din mîile de echipe artistice cu care oamenii muncii de la orașe și sate își înfrumusețează traiul de zi cu zi (fotografia 13). Iată și ceva cu totul necunoscut în tinerețea ta, o casă de odihnă în care muncitorii se recrează cîmpînd noi forțe pentru munca lor (fotografia 14).

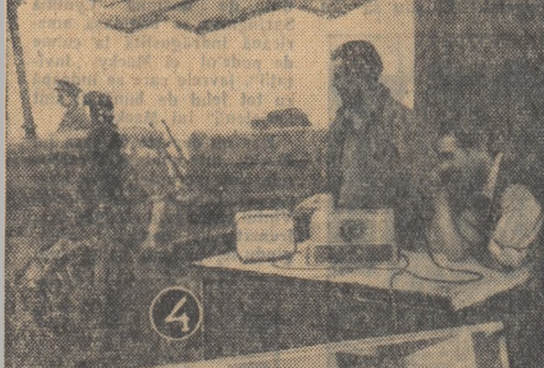
Dar mai avem și greutăți, Serdici, destule greutăți. Nu aceasta este însă esențialul. Esențialul este că, sub conducerea partidului, mergem mereu înainte, lăsăm în urmă tot mai multe din aceste greutăți.

Aceștia sînt fapte, nu vorbe goale, Serdici. Fapte care au cauzele lor pe care le cunoaște orice om al muncii, care au rezultatele lor pe care le cunoaște toți. Iată rezultatele Serdici. Iată un tînr vesel, viu, viguros, poadă a stadioanelor noastre (fotografia 15), iată pe buzele lui semnul prejurării vieți de azi, al încrederii în cea de mîine, și mai bună, zîmbetul omului muncitor, liber și biruitor. Pentru ca acest zîmbet să strălucească veșnic pe buzele noastre, vom vota astăzi.

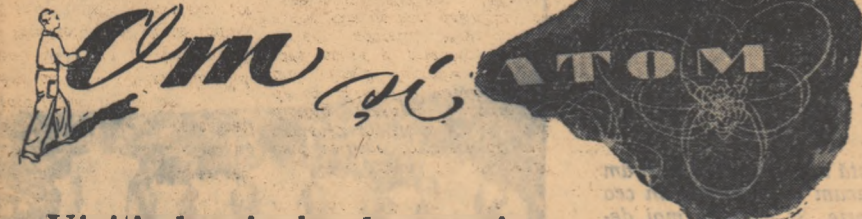
Astăzi, dac-ai trăi Serdici... Dar nu mai ești, traiul nenorocit din timpul regimului burghez-moșieresc te-a condamnat încă de la naștere, te-a omorît cînd nu impliniseși un sfert de veac, nu numai neapucînd să trăiești ca lumea, ci neapucînd măcar să năzuiești la toate acele lucruri care ți-ar fi făcut viața măcar bună de trăit oricum. Dar tu nu mai trăiești și noi nu uităm, jurăm în fiecare clipă a existenței noastre cu atât mai fericite decît a ta — să nu uităm, pe acei care te-au omorît.

Tu nu știi ce e azi, dar noi știm. Azi vom merge cu toții la vot, Serdici, și muncitorii și țărani și intelectuali și femeile și tinerii și militarii și, în această zi de iarnă, cu sau fără zăpadă, spargem liniștea cu cîntece și chîuituri de bucurie, intrînd la vot. Acolo ne vom aminti iar de tine și de toți care au suferit în timpul regimului burghez-moșieresc, ne vom aminti de cei care i-au făcut să suferă și, cu recunoștință pentru jertfa celor dinții, cu ură pentru ceilalți, vom face gestul care exprimă atât de bine calitatea de stăpîn a omului din popor pe acest pămînt: vom introduce în urne buletinele de vot ce vor desemna pe acei care, în numele nostru, vor conduce mai departe țara pe drumul spre victorie, spre fericire. Nu, nu-nici un secret, sărmane Serdici. Vom vota cu toții candidații Frontului Democrației Populare, front din frontul păcii și al socialismului — frontul celor ce muncesc și au dreptul la fericire, frontul de neînvingători care barează calea aștătorilor la război, calea căldurilor tăi. Dormi în pace Serdici, timpurile tale au apus pentru totdeauna, nu se vor mai întoarce. Pe pămîntul pe care te-ai născut și ai murit, a învins VIAȚA!

Pagini realizate de
AL. RAPIȚEANU
ȘI B. DUMITRESCU

Vizitind minele de uraniu, reactorul și ciclotronul atomic

Sint cîțiva ani de cînd, într-o iarnă primăvară, pe un autocamion încărcat cu merinde, am făcut prima mea călătorie în lumea atomului. Pe măsură ce urcam spre munte, drumul modest de țară, dăltuț de ciocane pneumatice și călcat ca o panglică de ruloare compresoare, se transforma într-o neașteptată autostradă modernă. Limuzine negre și autobuse de culoarea cafelei, concureau călușii localnici. Din loc în loc, casele țărănești începeau să ofere în locul pridurilor, decupașii dreptunghiulari al unor vitrine de magazin, rod al unei urbanizări recente și originale.

Peisajul amintit, o barieră, la dreapta și la stînga cadrului

Cercetătorii urmăresc la hodoscop înregistrarea unor particule din raze cosmice.

relează pe o zonă îngustă, „legitimă dumeavoastră?” — iată cadrul minele de material nuclear. Nu printr-un arc de triumf intrai în leagănul paradisiului.

Cît timp am stat aici n-am auzit niciodată de mineri pronașind cuvîntul „uranu”. Il socoteau parcă supranatural, și întotdeauna spunea în loc, simplu și modest, „material”. Pe șosea treceau des, acoperite cu prelate și șnuruite, autocamioane cu bulgări de pămînt anoniemi. Știai, simțeați că ei conțin cea mai mare energie din lume. Și totuși parcă nu radiactivitatea era a ceea ce îți dădea fiori. Era impresia de neșters a întâlnirii cu o uriașă bogăție a patriei, trădîndu-ți căile ferice ale viitorului.

Noaptea, pe o lașă prelungă, „legitimă dumeavoastră?” — iată cadrul minele de material nuclear. Nu printr-un arc de triumf intrai în leagănul paradisiului.

Cît timp am stat aici n-am auzit niciodată de mineri pronașind cuvîntul „uranu”. Il socoteau parcă supranatural, și întotdeauna spunea în loc, simplu și modest, „material”. Pe șosea treceau des, acoperite cu prelate și șnuruite, autocamioane cu bulgări de pămînt anoniemi. Știai, simțeați că ei conțin cea mai mare energie din lume. Și totuși parcă nu radiactivitatea era a ceea ce îți dădea fiori. Era impresia de neșters a întâlnirii cu o uriașă bogăție a patriei, trădîndu-ți căile ferice ale viitorului.

— Bade, te rugăm, spune-ne, ai adus dumneata azi, acum, ceea ce pămînt, sau, poate, pietriș pentru casă, de la munte?

— Nu, nimic!

— Atunci, matală, vecine?

— Nu, fuset la pădure.

Și tu, copile, treci înduindu-ți. Vezi dar că vorbește cu cineva. Puștii se apropie însă de zăpăz, și din buzunarul pantalonilor rupți scoase ceva — parcă un licuric.

— Să vezi că piatra mea v-o fi plăcînd, nene. E luctoare cum nu se mai află. De cînd nădădm drumul de pe costișe, niciodată n-am mai găsit sub nădragi, jos, în pîrlu, una ca ea...

N-am mai fost de mult prin acele locuri, deși drag mi-ar fi să-l găsesc pe pulul de muntean — miner harnic îngăfîșul pîrlului natal. Numai din auzite am aflat de așezările lăsele acolo ca din pămînt, cu toate cele bune, de magazinele moderne, nu cioplite într-un pridvor, de călușii resemnați în fața ușiilor autobuse.

Ani de zile pietrele locului, rareori luctoare pe din afară, dar întotdeauna arzînd înduindu-ți, și-au dăruit știința lor fermecută, spre folosul păcii, al pîrlului de muntean, al meu și al vostru. De cînd am simțit prin noi veștii științei această lucrînd mai aprins. Mi-a fost dor de ea, și ne-am dat întâlnire.

...Drept Introducere desigur

neri, s-a specializat în Uniunea Sovietică, acum ei pregătesc viitoarele condiții de folosire ale noilor agregate și construiesc personal aparate care vor servi la utilizarea științifică a acestora.

Vor face desigur plăcere să cunoașteți pe doi tineri colaboratori apropiați: utemistul Horațiu Toșia, inginer, și candidatul de partid Manfred Nachmann, fizician. Impreună, în Uniunea Sovietică, ei au devenit „atomiști” și tot împreună, astăzi, se ocupă cu succes de punerea la punct a unor importante lucrări în legătură cu metodele de cercetare a spectrelor de neutroni.

Mulți tovarăși buni activează aici cu dragoste și talent. Creștînd tineretul, saonși renumiți conduc lucrările. Bărbăților căruia, distincții, cu costume negre din stofă fină, li se spune însă rar „tovarăși”. Din obișnuință, mai adesea „domnule”, Nu-l nimic. Vă salut cu respect, domnilor! Căci pentru înția oară astăzi, oamenii de știință, împreună cu toți oamenii muncii, fiind între dînșii tovarăși sînt totodată cu adevărat domni în această țară; căci pentru înția oară ei au totuși la dispoziție pentru creația lor; căci pentru înția oară mindria lor de transformatori ai naturii e satisfăcută, căci pentru înția oară ei pot duce departe în vest și departe în est solia unei științe înfloritoare, știința țării românești.

Reactorul nuclear, a cărui construcție se apropie de sfîrșit, nu-i destinat producerii de curent electric. Nici ciclotronul, care accelerează particulele încălzite electric, nu va avea o întrebuințare industrială. Scopul lor este de a oferi cercetătorilor Institutului de fizică atomică, în frunte cu eminentul savant Horia Hulubei, condițiile necesare cercetărilor atomice nucleare, ca și de a asigura formarea primelor cadre pentru viitoarele noastre centrale atomoelectrice. În acest timp, reactorul și ciclotronul vor fi o importanță esențială pentru cercetările economice și științifice.

Adeseori, noaptea, drumul mă poartă prin fața Institutului oncologic. Luminile vegnic aprinse trădează suprafețele muncă pentru salubarea celor bolnavi de cancer. Aș vrea să comunic acestor oameni o doză de încredere: la reactorul atomic luminile stau la fel, aprinse și zi și noapte, lucrările se apropie de sfîrșit. În curînd vor fi suficienți în forță izotopii salvatori de vieți. Aveți curaj!

Pentru folosirea izotopilor sînt calificați de pe acum medici, petroliști, metalurgici, agronomi. Știința elementelor radioactive va semna șifru ascuns în pămînt, va dezvălui misterul hrînirii plantelor, va găsi cele mai fine jîsurii din metale.

Atomul este senzația zilei. Dar nu această senzație o doarec. O tînră fiziciană, Mioara Măgura, îmi vorbea deundă despre farmecul unei treziri peste 100 de ani. „Atunci — rîdea ea cu ochii săi frumosi — toți oamenii vor fi cercetători, tehnicieni, muzicanți, poeți. Atomul va lucra pentru ei”. Nu cred că un vis de 100 de ani ne-ar putea aduce această. Mai curînd, o muncă de 100 de ani a noastră, a copiilor, a nepoților.

Încredere! În neîncăpătoare sala de clasă domnea încrederea. Bună e legea cea nouă a partidului — spunea jîranii, referindu-se la Hotărîrile plenary din 27-29 decembrie 1956 a C.C. al P.M.R. De acum, tovarăși, să vedeți cum o să zboare plugul nostru! Și nu era aceasta o simplă corbă. Umblasen pe lungi drumuri, la Șomcuta și la Sighet, la Negrești și la Medieșu Aurii, în Satu-Mare și pretutindeni cîmpurile adormite sub troienele trezirău la tropotul căldurii venau aici înhămați la căruțele cu îngrijămintă. Tropotul acesta îndușit în zăpăz străbătute întreaga țară. Gunoitul cîmpurilor într-o proporție necunoscută încă pînă acum, într-un asalt necunoscut încă pînă acum — iată primele semne ale recoltei de aur, care neîndoielnic se va tot sub bolta lui 1957. Astfel va fi prăznuit neuitatul, eroicul 1907. La o jumătate de veac de la răscoală, singele acura atunci în pămîntul mașierilor va ridica, preschimbînd în seacă, tulpini bogate deasupra pămîntului colectivizărilor și întocăriturilor.

Se lucrează la aparatul pentru măsurarea cu mare precizie a cîmpului magnetic prin metoda rezonanței magnetice nucleare. Aparatul va fi folosit la reglarea ciclotronului.

În încheiere aș vrea să vă povestesc în legătură cu această o mică întâmplare. Mergînd spre centrul de cercetări atomice, am întâlnit în autobuz două cercetătoare. Stăteau și vorbeau în șoaptă. „Cine știe — mi-am zis — ce secrete pot precuipa asemenea oameni!” Am apropiat urechea — recunosc! — și am auzit: Niște cornulețe cu mere, delicioase!

Promițătoare discuție! Vremea cînd energia nucleară va deveni ceva obișnuit, banal în viață, vremea cînd toți oamenii vor merge spre uzinele atomice discutînd despre cornulețe cu mere, vremea să urea să o trăim.

FILIP CERBU

De peste HOTARE

Semnarea comunicatului sovieto-finlandez

MOSCOVA 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 2 februarie în marea Palat al Kremlinului a avut loc semnarea comunicatului sovieto-finlandez.

Comunicatul a fost semnat de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și K. A. Fagerholm, primul ministru al Republicii Finlanda.

La semnare au fost de față K. Kleemola, ministrul Comerțului și Industriilor al Finlandei, E. A. Vouri, ambasadorul Republicii Finlanda în U.R.S.S. și alții.

Din partea sovietică la semnare au asistat N. S. Hrușciov, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. G. Peruvhin, V. Z. Lebedev, ambasadorul U.R.S.S. în Republica Finlanda și alte persoane oficiale.

Lucrările Adunării populare a R. P. Bulgaria

SOFIA 2 (Agerpres). — A.T.B. transmite: La 1 februarie s-a deschis la Sofia cea de-a 7-a sesiune a Adunării populare a Republicii Populare Bulgaria. Sesiunea va examina următoarele probleme: funcționarea și schimbarea denumirii unor ministere și departamente, schimbări în guvern, alegerea unor noi membri ai Prezidiului Adunării Populare, bugetul de stat al republicii pe 1957 și altele.

Anton Jivkov, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgaria, a făcut propuneri la prima problemă.

Adunarea populară a hotărît să unifice Ministerul Transporturilor și Ministerul Poștelor, Telegrafului și Telefonelor într-un singur ministru. Au fost de asemenea unificate Ministeriile Construcțiilor și Materialelor de Construcții, Culturii și Învățămîntului Public, Ministerul Finanțelor și Comisia Controlului de Stat, Ministeriile Comerțului Exterior și Interior și o serie de alte ministere.

Raiko Damianov, vicepreședinte

al Consiliului de Miniștri a fost numit în același timp ministru al Comerțului; Vilko Cervenkov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri — ministru al Învățămîntului și Culturii; Ivan Mihailov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri — ministru al Transporturilor și Telecomunicațiilor; Kiril Lazarov a fost numit ministru al Finanțelor și Controlului de stat; Radenko Vidinski — ministru al Construcțiilor și Materialelor de construcție; Carlo Lukanov a fost eliberat din funcția de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, rămînd ministru al Afacerilor Externe. Klomon Gheorghiev a fost numit ministru al Electricității și Economiei Apelor, Stanko Teodorov — ministru al Agriculturii și Silviculturii, Stoian Tonchev ministru al Gospodăriei Comunale. Lucrările de amenajare și Drumurilor.

Au fost eliberați din funcția de membri ai guvernului: Jivko Jivkov, Pejo Peļovski, Ruben Avramov, Demir Ivanov, Dancio Dimitrov, Dimo Dicev, Tola Dragolceva.

ȘTIRI SPORTIVE

Echipa de fotbal C.C.A. și-a continuat turneul în Turcia jucînd sîmbătă la Ankara cu echipa selecționată a orașului. Aproape 12.000 de spectatori au urmărit un joc interesant care s-a încheiat cu un rezultat de egalitate: 0-0.

Astăzi la Ankara echipa C.C.A. susține ultimul meci învingînd echipa selecționată a armatei turce.

Informație

Între 14 ianuarie și 1 februarie au avut loc la Roma tratative între delegațiile comerciale ale R.P.R. și Italiei în vederea prelungerii acordului comercial și de plăți pe anul 1957.

La încheierea tratativelor care s-au purtat într-un spirit de prietenie și înțelegere reciprocă, s-a semnat în ziua de 1 februarie un protocol prin care s-a prelungit acordul comercial și de plăți între România și Italia, volumul schimburilor majorîndu-se cu 65 la sută față de anul trecut.

Pe baza documentelor semnate, România va livra Italiei utilaj industrial, produse forestiere, produse petrolifere, produse agroalimentare, produse chimice, ciment etc., iar Italia va livra României mașini și instalații, fire de bumbac, lînă, plută și produse de pîlă, citrice, produse chimice, fire vegetale etc.

Casa cea nouă

(Urmare din pag. 1-a)

nele culturale, toate lucrurile noi, cuprînd în temelie lor dorul viu și nepieritor al suferințelor de mii de mesieri Manole. În rapoartele pline de cifre și date, rapoartele unorii redactate prea sec, aude — cine știe să audă — bătînd inimile puse la temelia zidurilor noastre.

Încredere! În neîncăpătoare sala de clasă domnea încrederea. Bună e legea cea nouă a partidului — spunea jîranii, referindu-se la Hotărîrile plenary din 27-29 decembrie 1956 a C.C. al P.M.R. De acum, tovarăși, să vedeți cum o să zboare plugul nostru! Și nu era aceasta o simplă corbă. Umblasen pe lungi drumuri, la Șomcuta și la Sighet, la Negrești și la Medieșu Aurii, în Satu-Mare și pretutindeni cîmpurile adormite sub troienele trezirău la tropotul căldurii venau aici înhămați la căruțele cu îngrijămintă. Tropotul acesta îndușit în zăpăz străbătute întreaga țară. Gunoitul cîmpurilor într-o proporție necunoscută încă pînă acum, într-un asalt necunoscut încă pînă acum — iată primele semne ale recoltei de aur, care neîndoielnic se va tot sub bolta lui 1957. Astfel va fi prăznuit neuitatul, eroicul 1907. La o jumătate de veac de la răscoală, singele acura atunci în pămîntul mașierilor va ridica, preschimbînd în seacă, tulpini bogate deasupra pămîntului colectivizărilor și întocăriturilor.

Da, oamenii înțeleg să-și gospodărească pămîntul mai bine decît oricînd în trecut. Dar nu numai pămîntul lor, nu numai țipa aceea strîmă primită prin noșterii, sau cu care au fost înproprietății. Revoluția constă în faptul că spiritul gospodăresc cuprînde tot pămîntul patriei. Așa s-a putut întâmpla că Vasile Benea și Iacob Benea au corbit, în sala aceea de clasă elementară din comuna Cămărzana, acolo într-un colț depărtat de țară, despre necesitatea răscolirii pămîntului acelor locuri. Am străbătut dealurile asea — spunea Vasile Benea, ajutîndu-se cu o mișcare circulară a brațului — am străbătut dealurile asea și am trimis proba de minereuri la București. Cerem să cîmă grabnic răspunsul geologilor. Tovarășii Zimbru și-a notat în carnet dreapta cerință a oșenilor.

Asadar, jîranii hîmăreți caudă cu ochiul minții bogățiile subolului. Asadar, cele două ciocane minerești înrucează în stîna simplu molto decorativ în toate cample de cultură ale regiunii. Asadar, clasa muncitoare își exercită enorma sa forță de atracție în satele pînă ieri oropșite și uitate și finute în prof și înecate în bezna.

Desigur, n-am ajuns la capătul drumului. Sîntem undeva pe parcurs, de unde avem însă perspectiva gigantică a ascensiunii noastre. Astăzi nu putem vorbi despre grăuții țării înruceate, ca despre ceva departat, străin, sau cu totul îndiferent. Ele sînt încă aici, ne stînjinesc. Dar le depășim treptat. Îmi amintesc imaginea folosită de Ioan Zimbru, candidat al F.D.P. în țara Oupului, cînd încheia cuvîntul său roșu pînă acum — iată jîranilor muncitori din Cămărzana: „Gospodăria unui stat — spunea el — seamănă în multe privințe cu gospodăria mea sau a dumitale. Are omul o casă veche, putregăioasă, povîntită și plină de țigraie, o casă peste care a trecut războiul și vremea rea. Vrea însă cu ardoare să-și ridice o casă nouă. Ce face? Desface locuința cea veche, o pune la pămînt, scoate de o parte ceea ce se poate alege și folosi; strînge, adună, se mai impromuită, umblă îmbrăcat mai prost chiar, doar să-și vadă ridicată noua locuință, frumoașă și plină de lumină, pe măsura visurilor sale. Așa a fost și în anii aceștia. Țara noastră s-a ridicat mîndră. Căci avem acum o industrie nouă și o agricultură, care se înnoiește. Iată, tovarăși, ne bucurăm tot mai mult de casa cea nouă...”

3 februarie 1957 — popas acur, străbătorec dar plin de maturitate, în drumul spre împlinearea casei celei noi, pe măsura visurilor noastre.

9 ani de la semnarea Tratatului de prietenie romîno-sovietică

Adunarea festivă de la Moscova

MOSCOVA 2 (de la corespondentul Agerpres). — În seara zilei de 2 februarie în sala mare a Lectoriului central din Moscova a avut loc o adunare festivă organizată de Asociația Uniunii pentru răspîndirea cunoștințelor politice și științifice și V.O.K.S. cu prilejul împlinirii a 9 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între U.R.S.S. și R.P.R. Sala împodobită cu drapelul sovietic și romîne era arhiplină. Pe două mari panouri așezate pe fundalul scenei erau scrise în limbile romînă și rusă cuvintele: „Să trăiască și să înflorească prietenia de neînfrîncat și colaborarea dintre popoarele Uniunii Sovietice și Republicii Populare Romîne”.

La masa prezidiului au luat loc N. A. Vizjilin, vicepreședinte al conducerei V.O.K.S.-ului, Marcel Popescu, ministrul Comerțului Exterior al R.P.R., V. N. Stolețov, locțiitor al ministrului Învățămîntului superior al U.R.S.S., M. T. Vlad, înscărcîntul cu afaceri ad-interim al R.P.R. în U.R.S.S., S. V. Ghișintova, arhivistă la poporul din U.R.S.S., A. P. Maresiev, erou al Uniunii Sovietice, reprezentanți ai vieții culturale și artistice din capitala Uniunii Sovietice.

Cuvîntul de deschidere a fost roștit de N. A. Vizjilin, care a subliniat importanța pentru ambele țări a Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat acum 9 ani.

Au luat apoi cuvîntul V. N. Stolețov, S. V. Ghișintova și A. P. Maresiev, care în cuvintele emoționante au amintit cu cîtă căldură și prietenie au fost prietini în țara prietenă, Republica Populară Romînă, cu ocazia vizitei făcute în Luna prieteniei romîno-sovietice.

Din partea ambasadelor Republicii Populare Romîne la Moscova a luat cuvîntul M. T. Vlad, care a fost împlineat cu căldură de către asistență.

A urmat apoi un program artistic.

In noiembrie la Lubiana

Congresul Uniunii Comunistilor din Iugoslavia

BELGRAD 2 (Agerpres). — propusă de Comitetul Executiv. Taniug transmite: Plenara Comitetului Central al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia care a avut loc la Belgrad a hotărît să convoace la Lubiana în luna noiembrie a.c. cel de-al 7-lea Congres al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia. La congres vor fi discutate următoarele rapoarte: raportul politic, raportul Comitetului Central asupra problemelor organizatorice și raportul cu privire la programul Uniunii Comunistilor din Iugoslavia.

Plenara a aprobat de asemenea componența comisiei pentru actualizarea proiectului de program al Uniunii Comunistilor, componență

CU APARATUL PE GLOB FOTOGRAFIC

Vă prezentăm din nou cîteva imagini fixate pe pelicula de aparatul fotografic în peregrinările sale de-a lungul și de-a latul pămîntului.

Un prim popas, pe malul mediteranean al Africii, Algeria. O țară transformată într-un lagăr de concentrare de către

„select” bal. Pe masă șampanie, torturi, mincăruri așezate. Dar ce caută cîinii acolo? Comeseții s-au îmbătat într-o țară în care jăvrelle își fac de cap pe masă? Nu. Cîinii sînt musafirii, oamenii doar îi însoțesc. Balul a fost dat de doamna Cynthia Springman, o bogătașă americană îndrăgostită la culme de pudelul ei Macky. „Invitații”, jăvrelle care se îndoașă cu tot felul de bunătăți sînt „prieteni” lui Macky.

Dar nu departe de casa lui Macky, într-unul din cartierele New Yorkului, pe o bancă stau oameni deprimați. Vîntul sueră prin crengile desfrunzite ale copacilor, ajungîndu-le, pe sub haina sub-

litatea. În fotografiile vedeți sediul Uniunii Tineretului Liber German din Berlinul vestic, în ziua alegerilor. Mese răsturnate, scaune trînteite, genuri sparte, hirtii răvășite. Pe acolo au trecut cîțiva săcii de Adenauer, foștii hitlerjungend. Ei știu să „lucra” și mai bine. De obicei, în urma lor rămînie și singele și cadavre... Organizația Uniunii Tineretului Liber German a fost interzisă mai de mult în Germania occidentală, anul trecut s-a interzis Partidul Comunist German și celelalte organizații progresiste ce luptă pentru pace, împotriva reînvierii Wehrmachtului. Ceea ce s-a întâmplat atunci cînd a fost luată fotografia, a fost doar un preludiu. „Democrația” vest-germană merge înainte, avansează — pe calea începută de Hitler în berăria din München.

Următorul popas îl facem în Statele Unite ale Americii.

